

кроком у напрямку покращення системи надання послуг має стати децентралізація і розширення суб'єктної складової надання послуг, а також запровадження конкурентних засад задля можливості суспільством обирати кращих у системі надання послуг. Інтереси і потреби громадян мають бути пріоритетними у процесі визначення та надання послуг з боку як органів державної влади, так і органів місцевого самоврядування.

Література

1. Енциклопедія державного управління / Т.8. Під редакцією Ю.В. Ковбасюка. – Київ, НАДУ при Президентові України, 2011. Том 6 «Державна служба» під редакцією Серьогіна С.М., Сороко В.М., 2011, 524 с.
2. Малиновський В. Сучасний стан і перспективи реформування публічної адміністрації в Україні / В. Малиновський // Вісник державної служби України. – 2009. – № 3. – С. 21–25.
3. Сороко В.М. Надання публічних послуг органами державної влади/ В.М.Сороко. – К., 2008.
4. Тертичка В. В. Державна політика: аналіз та здійснення в Україні : монографія / В. В. Тертичка. – К. : Основи, 2002. – 750 с.
5. Тимошук В.П. Оцінка якості адміністративних послуг /В.П.Тимошук, А.В.Кірмач. – К.:Факт, 2005.
6. Толкованов В. Добре врядування та інструменти його забезпечення на місцевому і регіональному рівнях: вітчизняний та зарубіжний досвід : монографія / В. Толкованов. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2013. – 264 с.
7. Шаров Ю.П. Муніципальні послуги: шлях до високої якості: моногр./Ю.П.Шаров, Д.В.Сухінін. – Мелітополь: Видавн. Будинок ММД, 2008.

Олександра ЗУБКОВА

Тернопільський національний економічний університет, Україна

КООПЕРОВАНІ ЗВ'ЯЗКИ МІЖ ПІДПРИЄМСТВАМИ РЕГІОНІВ В СФЕРІ АГРАРНОГО БІЗНЕСУ

Аграрний бізнес забезпечується великою кількістю підприємств, організацій і установ, об'єднаних в одну складну економічну систему. Між ними виникають виробничі зв'язки, що об'єднують виробників за

інтересами. Ці зв'язки є різноманітними та можуть пов'язуватися за технологією і організацією виробництва, обміном і споживанням продукції, наданням послуг і консультацій та ін. Доведено, що найкращий ефект вони дають на засадах кооперації.

"Кооперація" – (лат. "соорего", тобто "співробітництво", "співпраця") завжди в тій чи іншій формі була притаманна сільському господарству в усьому світі. Це зумовлено переважно складним і особливим характером сільськогосподарської праці на землі, практичною потребою селянської співпраці [2].

Становлення економіки незалежної України, її входження в ринкову економіку об'єктивно сприяють відновленню кооперованих зв'язків господарювання. Законодавчо це частково закріплено Законом України «Про сільськогосподарську кооперацію» [1]. Як свідчать публікації останніх років, в науковому середовищі відновились дослідження економічних, організаційних та, що дуже важливо, правових засад кооперації за нових умов розвитку економіки України. При цьому необхідно відзначити такий важливий фактор: в сучасних умовах йдеться переважно про кооперацію в сільському господарстві. Це зумовлено, по-перше, особливим значенням кооперації саме в цій природно і економічно складній сфері господарювання (об'єктивні причини), а, по-друге, фактом проведення земельної та аграрної реформ.

Кооперативні зв'язки не приводять до стійкого взаємозв'язку між галузями, сферами, а також їхньої зацікавленості в досягненні кінцевого результату. Кооперативні зв'язки лише сприяють зближенню різних галузей і сфер у рішенні загальних виробничо-господарських проблем. Агропромисловий комплекс (АПК) є складною системою, у якій всі стадії господарсько-технологічного ланцюга від виробництва сільськогосподарської сировини до виробництва готової продукції розбиті на окремі ланки й роз'єднані між різними галузями, сферами [3]. Внаслідок цього практично в кожній галузі, що розвивається самостійно, склались специфічні механізми ціноутворення, формування й розподілу прибутку, галузевого управління, організаційно-економічних відносин із суміжними галузями, сферами, і т.д. Проблема може бути частково розв'язана через налагодження міжрегіональних кооперативних зв'язків підприємств що входять до складу АПК.

Важливим фактором підвищення ефективності виробництва при об'єднанні підприємств АПК у кооперовані системи зв'язків є перспектива організації широкого інформаційного обміну, що дасть змогу чітко

координувати плани й графіки постачання сировини, матеріалів і напівфабрикатів, їх збереження, переробки й доставки кінцевої продукції споживачеві.

Слід відзначити, що досить часто ініціаторами формування кооперованих зв'язків виступають холдинги, підприємства яких функціонують в будь-яких регіонах. Прикладом є сироробні підприємства ЗАТ "Клуб сиру" Київської області та ПАТ "Звенигора" Черкаської області, які одними з перших поєднали молочне скотарство та виробництво з виготовлення сирів. ПАТ "Миرونівський хлібопродукт" (ПАТ "Наша ряба") – це комплекс, який об'єднує виробничі потужності всього технологічного ланцюга м'ясного виробництва, що налагодило тісну співпрацю з сільськогосподарськими підприємствами зернового напрямку прилеглих районів.

Позитивні результати спостерігаються від співпраці АТ «Насосенергомаш», що знаходиться у Сумській області, яке володіє одним з найпотужніших на території України науково-виробничим комплексом в галузі розробки і виробництва насосного обладнання, силових агрегатів і складних гідравлічних систем для сільського господарства з ПАТ "Львівсільмаш", яке виробляє споруди і пристосування для зберігання і переробки сільськогосподарської продукції (пристрої сушіння та брикетування жому, обладнання для нагріву, випаровування і уварювання, вакуум-апарати з механічним циркулятором; обладнання для обробки утфелю, центрифуги тощо), а також створює і монтує біогазові установки на фермах.

В Україні існують лише поодинокі приклади практичного створення і функціонування кооперованих зв'язків. Дослідивши економічну діяльність сільськогосподарських підприємств регіонів, слід відзначити, що їх участь у кооперованих зв'язках дозволяє: підвищити їх конкурентоспроможність; полегшити доступ до інвестиційних ресурсів, забезпечити збут продукції, що в свою чергу створює гарантовану сировинну базу для підприємств переробної промисловості. Тобто, кооперовані зв'язки створюють умови для реалізації повного замкнутого циклу агропромислового виробництва, що зменшує трансакційні витрати, сприяє впровадженню інноваційних технологій всіма учасниками зв'язків.

Література

1. Про сільськогосподарську кооперацію: Закон України від 20.11.2012 № 5495-VI.

2. Тимофеев І.М. Сутність і розвиток кооперації та інтеграції в АПК / І.М. Тимофеев // Вісник ХНАУ. – Харків, 2006. – №9. – С. 266–270.

3. Топіха І.Н. Напрями і пріоритети розвитку сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів/ І.Р. Топіха, Т.П. Шаповал // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2010. – Вип. 1. – Т. 1. – С. 31–36.

4. Шаповал Т.П. Засади формування сільськогосподарської обслуговуючої кооперації у ринкових умовах / Т.П. Шаповал // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – 2009. – Вип. 1 (48). – С. 75– 80.

Олег ІВАНЧИШИН

Тернопільський національний економічний університет, Україна

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ПІДБОРУ КАДРІВ В ДЕРЖАВНИХ ОРГАНАХ ВЛАДИ

Системний погляд на проблему підвищення ефективності державного управління потребує виділити аспект, пов'язаний із чинником впливу особи – керівника, спеціаліста, тобто безпосереднього виконавця – на результати управлінських рішень у будь-якій сфері суспільного життя. Важливою проблемою в реалізації кадрової політики є розгляд процедури добору та розстановки кадрів у контексті нормативно встановленої «технології» проходження особою державної служби. У зв'язку із цим виникає проблема реалізації процедури добору кадрів з урахуванням типології вимог до професійної реалізації повноважень на посадах державних службовців та розстановки (просування у кар'єрі) персоналу із застосуванням стандартизованих процедур оцінка ефективності роботи на цих посадах з метою поліпшення діяльності апарату органу державної влади і в кінцевому результаті – підвищення ефективності державного управління. Характерною ознакою соціально-професійної групи державних службовців є тривалий процес професіоналізації та професійного зростання і відповідне цьому процесу службове просування. Головними чинниками, які повинні визначати службове просування, мають бути: професійний досвід та знання, інтелектуальний потенціал, ерудиція і об'єктивне оцінка результатів діяльності [1].

Відбір осіб на державну службу здійснюється, як правило, на підставі завдань того чи іншого підрозділу, які поділяються на певні